அதிகாரப்பூர்வ மொழிகள்

அரசியலமைப்பின் XVII பகுதி, 343 முதல் 351 வரையிலான சட்டப்பிரிவுகளில் அதிகாரப்பூர்வ மொழியைக் கையாள்கிறது. அதன் விதிகள் நான்கு தலைப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன — யூனியன் மொழி, பிராந்திய மொழிகள், நீதித்துறையின் மொழி மற்றும் சட்டங்களின் உரைகள் மற்றும் சிறப்பு உத்தரவுகள்.

சங்கத்தின் மொழி:

யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழி தொடர்பாக அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. தேவநாகரி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட இந்தி யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒன்றியத்தின் அதிகாரப்பூர்வ நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் எண்களின் வடிவம் இந்திய எண்களின் சர்வதேச வடிவமாக இருக்க வேண்டும், எண்களின் தேவநாகரி வடிவமாக இருக்கக்கூடாது.
2. எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 1950 முதல் 1965 வரை), 1950 க்கு முன் பயன்படுத்தப்பட்ட யூனியனின் அனைத்து அதிகாரப்பூர்வ நோக்கங்களுக்கும் ஆங்கில மொழி தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும்.
3. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக ஆங்கில மொழியைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த நாடாளுமன்றம் வழங்கலாம்.
4. ஐந்தாண்டுகளின் முடிவில், மீண்டும் பத்தாண்டுகளின் முடிவில், அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து, இந்தி மொழியின் முற்போக்கான பயன்பாடு, பயன்பாட்டிற்கான கட்டுப்பாடுகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்க ஜனாதிபதி ஒரு கமிஷனை நியமிக்க வேண்டும். ஆங்கில மொழி மற்றும் பிற தொடர்புடைய பிரச்சினைகள்.
5. ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை ஆராய்ந்து அதன் கருத்துக்களை ஜனாதிபதிக்கு தெரிவிப்பதற்கு பாராளுமன்ற குழு ஒன்று அமைக்கப்படவுள்ளது.

அதன்படி, 1955 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி பி ஜி கேர் தலைமையில் அதிகாரப்பூர்வ மொழி ஆணையத்தை நியமித்தார். இந்த ஆணையம் 1956ல் தனது அறிக்கையை குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பித்தது. இந்த அறிக்கையை 1957ல் கோபிந்த் பல்லப் பந்த் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றக் குழு ஆய்வு செய்தது. இருப்பினும், மற்றொரு அதிகாரப்பூர்வ மொழி ஆணையம் (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி) 1960 இல் நியமிக்கப்படவில்லை.

அதைத் தொடர்ந்து, 1963 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றம் அலுவல் மொழிச் சட்டத்தை இயற்றியது. யூனியனின் அனைத்து உத்தியோகபூர்வ

நோக்கங்களுக்காகவும், நாடாளுமன்றத்தில் வணிகப் பரிவர்த்தனைகளுக்காகவும் ஹிந்தியைத் தவிர ஆங்கிலத்தையும் (1965க்குப் பிறகும் கூட) தொடர்ந்து பயன்படுத்த இந்தச் சட்டம் வழங்குகிறது. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்தச் சட்டம் காலவரையின்றி ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த உதவுகிறது (எந்த நேர—வரம்பும் இல்லாமல்). மேலும், இந்தச் சட்டம் 1967—ல் திருத்தப்பட்டு, சில சமயங்களில் இந்தியுடன் கூடுதலாக ஆங்கிலத்தையும் பயன்படுத்துவதைக் கட்டாயமாக்கியது.

பிராந்திய மொழிகள்:

அரசியலமைப்புச் சட்டம் வெவ்வேறு மாநிலங்களின் அதிகாரப்பூர்வ மொழியைக் குறிப்பிடவில்லை. இது சம்பந்தமாக, இது பின்வரும் விதிகளை உருவாக்குகிறது:

1. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றமானது மாநிலத்தில் பயன்பாட்டில் உள்ள ஏதேனும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் அல்லது ஹிந்தியை அந்த மாநிலத்தின் அலுவல் மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அது முடியும் வரை, அந்த மாநிலத்தின் அலுவல் மொழியாக ஆங்கிலம் தொடரும். இந்த விதியின் கீழ், பெரும்பாலான மாநிலங்கள் முக்கிய பிராந்திய மொழியை தங்கள் அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டன. உதாரணமாக, ஆந்திரப் பிரதேசம் தெலுங்கு, கேரளா—மலையாளம், அசாம்—அஸ்ஸாம், மேற்கு வங்கம்—வங்காளம், ஒடிசா—ஒடியாவை ஏற்றுக்கொண்டது. ஒன்பது வட மாநிலங்களான ஹிமாச்சலப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், உத்தரகாண்ட், மத்தியப் பிரதேசம், சத்தீஸ்கர், பீகார், ஜார்கண்ட், ஹரியானா மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகியவை இந்தியை ஏற்றுக்கொண்டன. குஜராத்திக்கு கூடுதலாக ஹிந்தியை குஜராத் ஏற்றுக்கொண்டது. இதேபோல், கோவா கொங்கனியைத் தவிர மராத்தியையும் ஏற்றுக்கொண்டது. ஜம்மு காஷ்மீர் உருதுவை ஏற்றுக்கொண்டது (காஷ்மீரி அல்ல). மறுபுறம், மேகாலயா, அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் நாகாலாந்து போன்ற சில வடகிழக்கு மாநிலங்கள் ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், மாநிலத்தின் தேர்வு என்பது அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மொழிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை.
2. தற்போதைக்கு, யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அல்லது பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தகவல்தொடர்புகளுக்கான இணைப்பு மொழியாக யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழி (அதாவது ஆங்கிலம்) இருக்கும். ஆனால், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் தங்களுக்கு இடையேயான தொடர்புக்கு இந்தியை (ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக) பயன்படுத்த ஒப்புக்கொள்ளலாம். ராஜஸ்தான், உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார் ஆகிய மாநிலங்கள் இத்தகைய ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டுள்ளன. அலுவல் மொழிச் சட்டம்

(1963) யூனியன் மற்றும் இந்தி அல்லாத மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தொடர்பு நோக்கங்களுக்காக ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது (அதாவது, ஹிந்தியை அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளாத மாநிலங்கள்). மேலும், இந்தி மற்றும் இந்தி அல்லாத மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தொடர்புக்கு இந்தி பயன்படுத்தப்படும்போது, இந்தியில் அத்தகைய தொடர்பு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

3. ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையில் கணிசமான விகிதாச்சாரம் அவர்கள் பேசும் எந்த மொழியையும் அந்த மாநிலத்தால் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று குடியரசுத் தலைவர் (கோரிக்கையின் பேரில்) திருப்தியடையும் போது, அவர் அத்தகைய மொழியும் இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தலாம். அந்த மாநிலத்தில் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்த ஏற்பாடு மாநிலங்களில் உள்ள சிறுபான்மையினரின் மொழியியல் நலன்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

நீதித்துறையின் மொழி மற்றும் சட்டங்களின் உரைகள்:

நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டத்தின் மொழி தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகள் பின்வருமாறு:

1. பாராளுமன்றம் வேறுவிதமாக வழங்கும் வரை, பின்வருபவை ஆங்கில மொழியில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்: (அ) உச்ச நீதிமன்றத்திலும், ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றத்திலும் அனைத்து நடவடிக்கைகளும். (ஆ) மத்திய மற்றும் மாநில அளவில் அனைத்து மசோதாக்கள், சட்டங்கள், ஆணைகள், ஆணைகள், விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் துணைச் சட்டங்களின் அதிகாரபூர்வமான நூல்கள்.
2. இருப்பினும், ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன், மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தில் நடைபெறும் நடவடிக்கைகளில், இந்தி அல்லது மாநிலத்தின் வேறு எந்த அதிகாரப்பூர்வ மொழியையும் பயன்படுத்த அனுமதிக்கலாம், ஆனால் இது தொடர்பாக அல்ல அது நிறைவேற்றிய தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகள் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் (பாராளுமன்றம் வழங்கும் வரை).
3. இதேபோல், மசோதாக்கள், சட்டங்கள், ஆணைகள், ஆணைகள், விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் அல்லது துணைச் சட்டங்கள் தொடர்பாக எந்த மொழியையும் (ஆங்கிலம் தவிர) பயன்படுத்துவதை ஒரு மாநில சட்டமன்றம் பரிந்துரைக்கலாம், ஆனால் அதன் மொழிபெயர்ப்பு ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்படும்.

1963 ஆம் ஆண்டின் அலுவல் மொழிச் சட்டம், குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரத்தின் கீழ் வெளியிடப்படும் சட்டங்கள், அரசாணைகள், உத்தரவுகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் துணைச் சட்டங்களின் இந்தி மொழி பெயர்ப்பு அதிகாரபூர்வமான நூல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும், நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு மசோதாவும் இந்தி மொழிபெயர்ப்புடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். இதேபோல், சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில சட்டங்கள் அல்லது கட்டளைகளின் இந்தி மொழிபெயர்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

இந்தச் சட்டம் ஒரு மாநில ஆளுநருக்கு, குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன், மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தால் இயற்றப்படும் தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகளுக்கு இந்தி அல்லது மாநிலத்தின் பிற அலுவல் மொழிகளைப் பயன்படுத்த அங்கீகாரம் அளிக்கிறது. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன். உதாரணமாக, உத்தரப்பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார் மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகிய மாநிலங்களில் இந்தி இந்த நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆனால், உச்ச நீதிமன்றத்தில் இந்தி மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கு நாடாளுமன்றம் எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. எனவே, உச்ச நீதிமன்றம் ஆங்கிலத்தில் மனு அல்லது மேல்முறையீடு செய்பவர்களை மட்டுமே விசாரிக்கிறது. 1971 ஆம் ஆண்டு, உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஒரு ஹேபியஸ் கார்பஸ் மனுவை இந்தியில் வாதாட வேண்டும் என்று ஒரு மனுதாரர் வலியுறுத்தினார். ஆனால், நீதிமன்றத்தின் மொழி ஆங்கிலம் என்றும், இந்தியை அனுமதிப்பது அரசியல் சாசனத்துக்கு எதிரானது என்றும் கூறி அவரது மனுவை நீதிமன்றம் ரத்து செய்தது.

மொழியியல் சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பு:

இது சம்பந்தமாக, அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளை வழங்குகிறது:

1. பாதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நபரும், யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் எந்தவொரு அதிகாரி அல்லது அதிகாரியிடம் எந்தவொரு குறையையும் நிவர்த்தி செய்வதற்கான பிரதிநிதித்துவத்தை யூனியன் அல்லது மாநிலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் எந்த மொழியிலும் சமர்ப்பிக்க உரிமை உண்டு. அதாவது ஒரு பிரதிநிதித்துவத்தை அது அலுவல் மொழியில் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக நிராகரிக்க முடியாது.
2. ஒவ்வொரு மாநிலமும், மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு உள்ளாட்சி அமைப்பும், மொழிவழி சிறுபான்மைக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்குக் கல்வியின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் தாய்மொழியில் கற்பதற்குப் போதுமான வசதிகளை வழங்க வேண்டும். இதற்குத் தேவையான வழிகாட்டுதல்களை ஜனாதிபதி வழங்க முடியும்.
3. மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான அரசியலமைப்புச் சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான சகல விடயங்களையும் ஆராய்ந்து அவருக்கு அறிக்கை

அளிப்பதற்காக மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான விசேட அதிகாரி ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். இதுபோன்ற அனைத்து அறிக்கைகளையும் குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தில் வைத்து சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

இந்தி மொழியின் வளர்ச்சி:

இந்தி மொழியின் பரவலையும் வளர்ச்சியையும் ஊக்குவிக்கும் கடமையை அரசியலமைப்பு மையத்தின் மீது சுமத்துகிறது, இதனால் அது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த கலாச்சாரத்தின் மொழியாக மாறும்.

மேலும், இந்துஸ்தானி மற்றும் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிற மொழிகளில் பயன்படுத்தப்படும் வடிவங்கள், நடை மற்றும் வெளிப்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து, முதன்மையாக சமஸ்கிருதத்திலும், இரண்டாவதாக மற்ற மொழிகளிலும் அதன் சொற்களஞ்சியத்தை வரைவதன் மூலம் இந்தியின் செறிவூட்டலைப் பாதுகாக்க மத்திய அரசுக்கு உத்தரவிடப்பட்டுள்ளது.

தற்போது (2016), அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணை 22 மொழிகளை (முதலில் 14 மொழிகள்) குறிப்பிடுகிறது. அவை அஸ்ஸாமி, பெங்காலி, போடோ, டோக்ரி (டோங்ரி), குஜராத்தி, இந்தி, கன்னடம், காஷ்மீரி, கொங்கனி, மத்திலி (மைதிலி), மலையாளம், மணிப்பூரி, மராத்தி, நேபாளி, ஒடியா8, பஞ்சாபி, சமஸ்கிருதம், சந்தாலி, சிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் உருது. 1967 இன் 21வது திருத்தச் சட்டத்தால் சிந்தி சேர்க்கப்பட்டது; கொங்கனி, மணிப்பூரி மற்றும் நேபாளி ஆகியவை 1992 இன் 71வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன; மற்றும் போடோ, டோங்ரி, மைதிலி மற்றும் சந்தாலி ஆகியவை 2003 இன் 92வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன.

உத்தியோகபூர்வ மொழி மீதான பாராளுமன்றக் குழு:

அலுவல் மொழிச் சட்டம் (1963) யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ நோக்கத்திற்காக ஹிந்தியைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்வதற்காக அலுவல் மொழிக்கான நாடாளுமன்றக் குழுவை அமைப்பதற்காக வழங்கப்பட்டுள்ளது. சட்டத்தின் கீழ், இந்தக் குழு சட்டம் வெளியிடப்பட்ட பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (அதாவது, ஜனவரி 26, 1965) அமைக்கப்பட வேண்டும். அதன்படி, இந்தக் குழு 1976—ல் அமைக்கப்பட்டது. இந்தக் குழுவில் 30 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், 20 மக்களவை உறுப்பினர்களும், 10 மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களும் உள்ளனர்.

குழுவின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் தொடர்பான பின்வரும் விதிகளை சட்டம் கொண்டுள்ளது:

1. சட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் தேதியிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் முடிவடைந்த பிறகு, அலுவல் மொழிக்கான ஒரு குழு அமைக்கப்படும், அதற்கான

தீர்மானம் ஜனாதிபதியின் முந்தைய அனுமதியுடன் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன்மொழியப்படும். இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

2. குழு முப்பது உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும், அவர்களில் இருபது பேர் மக்கள் மன்றத்தின் உறுப்பினர்களாகவும், பத்து பேர் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களாகவும் இருக்க வேண்டும், முறையே மக்கள் மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைக்கு ஏற்ப மாநில கவுன்சில்.
3. யூனியனின் உத்தியோகபூர்வ நோக்கங்களுக்காக ஹிந்தியைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்து, குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பது குழுவின் கடமையாக இருக்கும் நாடாளுமன்றம் மற்றும் அனைத்து மாநில அரசுகளுக்கும் அனுப்பியது.
4. குடியரசுத் தலைவர், அறிக்கை மற்றும் அதன் மீது மாநில அரசுகள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களைப் பரிசீலித்த பிறகு, அறிக்கையின் முழு அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் ஏற்ப வழிகாட்டுதல்களை வழங்கலாம்.

குழுவின் தலைவர் குழுவின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஒரு மாநாட்டாக, மத்திய உள்துறை அமைச்சர் அவ்வப்போது குழுவின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

மத்திய அரசு அலுவலகங்களில் ஹிந்தி பயன்படுத்துவது தொடர்பான நிலைப்பாட்டை ஆய்வு செய்த பின்னர், அந்தக் குழு தனது பரிந்துரைகளுடன் குடியரசுத் தலைவரிடம் தனது அவதானிப்புகளின் அடிப்படையில் அறிக்கையை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். உண்மை நிலையை மதிப்பிடுவதற்கான பிற முறைகளைத் தவிர, அரசியலமைப்பு மற்றும் அலுவல் மொழிச் சட்ட விதிகளின் நோக்கங்களுக்காக, மத்திய அரசு அலுவலகங்கள் அதிகபட்சமாக இந்தியைப் பயன்படுத்துவதை ஊக்குவிக்கும் வகையில், பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த சில மத்திய அரசு அலுவலகங்களை ஆய்வு செய்ய குழு முடிவு செய்தது. அடைய வேண்டும். இந்த நோக்கத்துடன், குழு மூன்று துணைக் குழுக்களை அமைத்தது மற்றும் மூன்று துணைக் குழுக்களின் ஆய்வு நோக்கத்திற்காக, பல்வேறு அமைச்சகங்கள் / துறைகள் போன்றவை மூன்று வெவ்வேறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

மேலும், பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக அரசு மொழியைப் பயன்படுத்துவதை மதிப்பிடுவதற்கும், அதனுடன் தொடர்புடைய பிற விஷயங்களுக்கும், கல்வி, நீதித்துறை, தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் செயலாளர்கள் போன்ற பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்த பிரபலங்களை அழைக்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. , வாய்வழி ஆதாரத்திற்காக.

மத்திய அரசு அலுவலகங்களில் இந்தியின் முற்போக்கான பயன்பாடு, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அலுவல் மொழி தொடர்பான விதிகளின் பின்னணியில் குழுவால் மதிப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது; அலுவல் மொழி சட்டம், 1963 மற்றும் அதன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட விதிகள். இது தொடர்பாக அரசு அவ்வப்போது வெளியிடும் சுற்றறிக்கைகள்/அறிவுரைகள் போன்றவற்றையும் குழு கவனத்தில் கொள்கிறது. குழுவின் குறிப்பு விதிமுறைகள் விரிவானதாக இருப்பதால், பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள வழிமுறைகள் போன்ற பிற தொடர்புடைய அம்சங்களையும் ஆய்வு செய்து வருகிறது; மத்திய அரசுப் பணிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு முறை மற்றும் துறைசார் தேர்வு ஊடகம் போன்றவை. அலுவல் மொழிக் கொள்கையின் பல்வேறு அம்சங்களின் அளவைக் கருத்தில் கொண்டு தற்போதைய சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, ஜூன், 1985 மற்றும் ஆகஸ்ட், 1986 இல் நடைபெற்ற குழு கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன் அறிக்கையை பகுதிகளாக ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்க; ஒவ்வொரு பகுதியும் அதிகாரப்பூர்வ மொழிக் கொள்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட அம்சத்துடன் தொடர்புடையது.

குழுவின் செயலகம் குழுவின் செயலாளரின் தலைமையில் உள்ளது. செயலாளருக்கு துணைச் செயலாளர் மற்றும் பிற அதிகாரிகள் மட்டத்திலான அதிகாரிகள் உதவுகிறார்கள். குழுவின் பல்வேறு செயல்பாடுகளைச் செய்வதற்குத் தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் அவர்கள் வழங்குகிறார்கள். நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக, இந்த அலுவலகம் உள்துறை அமைச்சகத்தின் அலுவல் மொழித் துறையின் துணை அலுவலகமாகும்.